

PYHIINVAELTAJA

”Nyt näemme hämärästi kuin kuvastimesta, arvoituksen tavoin, mutta silloin kasvoista kasvoihin. Nyt tietoni on vielä vajavaista, mutta kerran se on täydellistä, niin kuin Jumala minut täydellisesti tuntee.” (1 Kor 13:12)

Maanalainen. Myyrät möyriivät eteenpäin maan arvoituksellisessa pimeydessä. Lukemattomia käytäviä, liike saa maan tärisemään. Meidät singotaan pimeydestä maan pinnalle häikäisevään valoon. Maisemat salamoivat ohitsemme. Puut, talot, lyhtypylväät taipuvat, lentävät ja kompastelevat toisiinsa. Pyöräyttäviä siltoja ja korkeuksia. Maailmankaikkeus liikkuu spiraaleissa maan alla ja taivaissa. Asema aseman perään, pysähdyksestä toiseen, vauhti vuoroin hidastuu ja nopeutuu. Kaiuttimien mekaaninen ääni ilmoittaa tulostamme. Mind the gap, mind the gap. VARO KUILUA. Kuoleman juna lähtee viiden minuutin kuluttua. KIIRUHDA, KIIRUHDA JO KYTYTIIN.

Katselen paljaita, sulkeutuneita kasvojasi maanalaisen ikkunan peilissä. Liikut sisäisissä vesissäsi, vaellat rannoilla, joille minä en koskaan pääse. Aurinko sataa päällesi. Olet uninäyissä, joissa tietoisuus leijuu vapaana. Simpukassa kuulen salaisuutesi kuohut. Salaisuus välähtää silmän peilissä kuin kaukainen tähti. Meresi kaikuu kadotettuna, niin kaukana niin heikkona. Kasvojen uurteisiin aika on kaivertanut jälkiään. Aika hajottaa hengityksellään todellisuuden hauraat ääriviivat.

Ikkunoiden päällä sateen pisaroita. Ensin pieniä tiivistyneitä. Ne kerääntyvät yhteen ja niistä tulee vähitellen puroja, jotka risteilevät ikkunaruuudulla. Vesi juoksee ja juoksee. Maailman kyyneleet ohuella pinnalla. Näen enkä näe. Näkymätöntä kirjoitusta veteen piirrettynä. Asemia ja uusia asemia. Ovet avautuvat ja sulkeutuvat. Sivuutamme. Olemme liittoutuneet toisiimme kyynelten läpi.

Asemahalleissa melutaan ja mekkaloidaan. Ääniaallot nousevat ja laskevat, hermostunutta naurua, levottomia lapsia, kännitappelut parveilevat läpi kehoni. Kaikki sulaa yhteen kaikuvaksi meluksi. Kirjaimet irtautuvat kielestä ja leijuvat vapaasti terminaalimme taivaalla, metallisten ilmanvaihtoputkien ja loistevalojen lomassa. Aakkoset metelöivät nyt muissa sävellajeissa, lähellä romahdusta kuin kaoottinen orkesteri. Äänen rikkoma vai vain uutta laulua kuunteleva.

Sulkeutuneena hytin monotoniseen pimeyteen villaan kääriytyneenä vilttien sisällä. Kuin kapaloituna. Sukkia, vanttuuta, paitoja. Villahousuja. Untuvaa. Mikään ei eristä kylmää joka pureutuu hiljaa kehooni. Nenän, varpaiden ja sormien kautta se hakeutuu vatsaani. Monta kuppia kuumaa kahviakaan ei riitä sulattamaan. Jää rahisee ja kumisee laivan runkoa vasten. Lepään vesilinjassa. Kuin itsepäinen kaivinkone kynnamme eteenpäin. Kaikki vapaasti kelluva kamppailee jähmettymistä, kristallisoitumista ja vankeutta vastaan. Kaikki pakotetaan liikkeeseen väkivalloin. Jäälautat hakkautuvat kappaleiksi, joutuvat karille ja imeytyvät syvyyksien pyörteisiin. Terävä jääsohjo makaa paksuina kappaleina, se ei osaa päättää tuleeko siitä jäätä vai vettä. Kääriytyneenä villakoteloon, niin huikaisevan lähellä, melkein jäälautta.

Tomumaja, ruumis. Veri sykkii kohti rantaani. Ikuisena ja rohkeana kuin itse meri. Kiihkeä hengitys aaltoilee veren läpi ja suonet täyttyvät halkeamispisteeseen hapestä. Pulssi korvassa. Pulssi suussa ja huulissa. Aika juoksee läpi. Huokosten läpäisevyys kun putoan ajan läpi. Hauraat kalvot. Kaikki täytyy hitaasti vedellä. Suuri kello kumisee mykkää huminaa ja liukuu varjosi läpi. Maasta olet sinä tullut. Tuuleksi olet sinä tuleva.

Henrika Lax
Käännös Mervi Appel